

Andere boeken in deze reeks:

Villa Vita Nova

Jeroen van Berckum
De schaduwkronieken. De laatste vijf
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: dystopie, robots, tv-show, moord
NUR 285
ISBN 978 90 448 4910 3
D/2023/4124/044
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.jeroenvanberckum.com

Deel 1
Het misdrijf

1

‘Weet je zeker dat er niemand thuis is?’

Dave knikte terwijl hij de draden van het beveiligingssysteem doorknipte. Een groen lampje ging uit. Naast mij schoof een poort open. Volgens Dave was het de enige ingang van het gigantische perceel waar senator Brandson woonde. Hij kon het weten. Hij had het systeem eerder die week aangelegd.

Dave ging een trap op. Ik volgde. Mijn benen voelden als twee stalen palen, zo gespannen was ik. Dit was mijn eerste grote klus. Om eerlijk te zijn wilde ik helemaal niet mee. Ik was allesbehalve een crimineel. Maar wat moest ik dan? Ik kon moeilijk nee zeggen tegen de man die me onderdak had geboden na mijn moeders dood.

De wind ruiste zachtjes door het gebladerte waarmee het verblijf omringd was. De bomen en planten waren natuurlijk nep, want sinds de ramp van 2956, die het grootste gedeelte van de aarde onbewoonbaar had gemaakt en waarbij 96 procent van de bevolking was omgekomen, kon je alleen nog maar op de Groene Vlakte echte fauna en flora vinden. Ik zou er alles voor overhebben om die plek te bezoeken – al van jongs af aan was ik bezeten van alles wat er vroeger leefde – maar ik wist dat die kans nul komma niks was. De Groene Vlakte was bestemd voor de Elite: de rijksten die op aarde leefden.

Bovenaan de trap bleef ik staan. Devon lag onder ons uitgespreid. Lichtjes van drones en speedcruisers schoten voorbij in het schemerlicht. De stad was een van de negentien regio's die na de ramp waren ontstaan. Ze was opgebouwd in verschillende lagen, waardoor ze net een grote arena leek, en werd omhuld door een koepel, waarin de atmosfeer geregeld werd.

Hoe hoger je in de arena woonde, hoe hoger je status. Je raadt het al: de villa van senator Brandson bevond zich in de bovenste ring. Mijn laag, de Onderzone, was niet eens te zien vanhieruit. Ze lag verborgen onder een dikke laag smog.

In de schaduw van het gedempte licht dat de villa omringde, kwamen we aan bij de entree. Mijn hart ging zo tekeer dat ik het in mijn keel voelde kloppen. Ik keek nog eens achterom. Heel even overwoog ik om terug te gaan, maar toen tikte Dave me aan. ‘Moet je zien ...’

Hij haalde een apparaatje uit zijn zak. Het had een ovale vorm en paste net in de palm van zijn hand. Toen hij een keer op de kop tikte, schoten er allemaal pootjes onder het machientje vandaan. Ze duwden het metalen lijfje omhoog, waarna het als een krab uit de Oude Tijd van zijn hand tippelde, tegen het glas van de deur op.

Ik hield mijn adem in. Uit de buik van het toestel schoot een rode laserstraal. Geluidloos maakte die een cirkel in het glas. Even was ik bang dat het glas naar binnen zou vallen, maar het machientje omklemde de cirkel en stortte zichzelf door het gat. In de val schoot er een propeller uit de rug, waarna het apparaat met een zovend geluid op de vloer landde. Daar verdween het achter een gordijn.

Een paar tellen later schoof de deur open. Dave keek me lachend aan. ‘Simpel, hè?’ Hij liep naar binnen, raapte het machientje van de

vloer en stopte het in zijn zak. Het ging allemaal zo vanzelfsprekend dat het leek alsof hij dit dagelijks deed.

Ondanks zijn kalmte gierden de zenuwen door mijn lijf. Ik wist welke straf er stond op inbreken. In Devon – evenals in de andere regio's – heerste een zerotolerancebeleid. Met andere woorden: overtreed je de wet, dan is het gedaan met je. Sinds de ramp had de Orde helemaal geen tijd meer om mensen in het gareel te houden. Oké, als je geluk had, kreeg je een enkeltje naar Mars, waar je de rest van je leven met een hakbijl in marsgesteente mocht staan hakken. Maar of je daar zo blij van werd ...

Volgens Dave was mijn pa, een oude vriend van hem, erheen gestuurd nadat een klus verkeerd was afgelopen. Ik heb het fijne er nooit van geweten, maar het gerucht ging dat hij het er nog geen jaar had uitgehouden.

Ik had dan ook het gevoel dat er duizend volt door mijn lijf werd gejaagd toen ik de villa van Brandson in liep. De gang was aan weerszijden versierd met attributen uit de Oude Tijd: schilderijen, beelden ... Objecten die met gemak duizenden eurodollars zouden opbrengen. Het verbaasde me dan ook dat Dave ze links liet liggen en me meenam naar de woonkamer. Had hij een plan? Was hij op zoek naar iets specifiek?

We waren net over de drempel toen er opeens een krakend geluid uit een kamer verderop klonk. Alle spieren in mijn lijf trokken samen.

'Wat was dat?' vroeg ik.

Dave stak bedarend zijn handen op. 'Chill, maat. Die Brandson heeft een meeting buiten Devon. Het was vast een of ander apparaat. Ik ga wel even kijken. Doorzoek jij alvast die kasten.'

Ik probeerde de spanning uit mijn lijf te blazen en liep naar een kast. Er stonden foto's in. Op iedere afbeelding poseerde de senator breed glimlachend. Het gaf me een zure smaak in de mond. Geld was namelijk niet de enige reden waarom ik hier was.

Senator Brandson was al decennialang verantwoordelijk voor het zorgstelsel van Devon. Door hem had mijn moeder nooit de hulp gekregen die ze nodig had. Jarenlang had ik voor haar gezorgd. Begrijp me niet verkeerd, ik deed het graag, maar er waren leukere dingen te bedenken dan je eigen moeder zien wegwijnen terwijl er mensen naast haar met dezelfde stralingsziekte beter werden, alleen omdat zij de medische hulp wél konden betalen.

Sinds haar dood voelde ik zo'n leegte. Alsof ik maar bleef vallen. Ik had verwacht dat het weg zou gaan. Dat het als een wond dicht zou groeien. Maar dat deed het niet. De hele wereld bleef maar doorgaan met bewegen, terwijl voor mij alles stilstond. Misschien zou ik eindelijk rust kunnen vinden als ik het Brandson betaald zette.

Mijn hart maakte een sprongetje toen ik een la opende. Er lagen twee geldsticks van honderd eurodollar in! Dat was meer dan ik in een jaar verdiende in de Onderzone. Ik voelde me beroerd door wat ik aan het doen was – zoals gezegd was ik echt geen crimineel of hoe je het ook maar wilt noemen – maar ik moet eerlijk toegeven dat het bedrag me opwond. Ik stak de sticks in mijn zak en speurde verder.

Het volgende dat mijn aandacht trok, was een gouden kistje. Net toen ik het had gepakt, ging er een deur achter me open. Mijn hart stopte met kloppen.

'Wat moet dat hier?' klonk een zware stem.

2

Ademloos keek ik in de ogen van senator Brandson. Ze leken vuur te spuwen en er zaten twee afkeurende verticale rimpels tussen. Van schrik liet ik het kistje uit mijn handen vallen.

‘Laat liggen!’ beet Brandson me toe toen ik het wilde oppakken. Hij deed een stap naar voren. Pas toen zag ik dat hij een laserwapen op mij gericht had.

Ik had het gevoel dat ik niet langer op mijn benen stond. Dat ik zweefde op een golf van angst. ‘S-Sorry, meneer. Ik ...’

‘Bespaar me je verhaal. Je bent vast zo’n janker uit de Onderzone.’ Hij zette een zielig stemmetje op en deed net of hij tranen uit zijn ogen veegde. ‘Het leven is nooit eerlijk voor mij geweest, boehoe.’

Ook al stond ik te trillen op mijn benen, ik voelde woede opkomen onder in mijn buik. Waar haalde hij het lef vandaan om zo neerbuigend te doen?

Plotseling zag ik een schaduw achter Brandson vandaan komen. Op zijn tenen, als een roofdier dat zijn prooi besluipt, kwam Dave dichterbij. Hij hield een wijsvinger voor zijn lippen. Ik wist niet hoe ik het had en deed mijn best om niet naar hem te kijken.

Langzaam ging zijn hand, met daarin een kandelaar, naar achteren. Waarschijnlijk had Brandson door dat er iets gebeurde, want

hij draaide zich om. Hij hief zijn handen nog afwerend op, maar hij was te laat. Met een ferme slag raakte Dave zijn hoofd. Ik dacht dat ik gek werd toen ik zijn schedel hoorde breken. Als een zak zand stortte hij in. In het schemerlicht zag ik een fontein van bloed uit zijn hoofd spuiten. Een afschuwelijk gorgelend geluid klonk op uit zijn keel.

Donkere vlekken trokken samen voor mijn ogen. Het kleine beetje eten dat ik die avond naar binnen had weten te werken, kwam omhoog.

‘Shit!’ galmde het door de kamer. Dave raapte iets van de vloer. Ik dacht dat ik niet nog meer kon schrikken, maar toen zag ik dat hij Brandsons telefoon omhooghield. Op het scherm, dat besmeurd was met bloed, knipperde een licht.

Wetshandhaving gewaarschuwd!

Nog geen tel later hoorde ik gezoem achter me. Lichtstralen drongen de villa binnen.

‘Wegwezen!’ riep Dave.

Ik wist dat ik moest rennen, maar ik stond als bevroren. Het was alsof angst mijn lichaam had platgelegd.

Achter de twee drones die voor het grote raam aan de voorkant van de villa bleven hangen, doken flikkerende lichten op: speedcruisers van de Orde!

‘Abel!’ riep Dave. ‘Kom nou, man!’

Ik forceerde mezelf om in beweging te komen. Tot mijn afschuw moest ik over Brandsons lichaam stappen om naar de uitgang te rennen. Ik besloot mijn blik recht vooruit te houden, om zo de horrorscène die zich aan mijn voeten afspeelde niet te hoeven zien. Een domme zet: ik gleeed uit in de plas bloed die rondom Brandsons